

Arrest

nr. 159 012 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 juli 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 23.05.2008 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 18.04.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procédure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 01.02.2012 vroeg betrokkene gezinshereniging aan op basis van art. 40ter. Deze aanvraag werd op 04.07.2012 negatief beoordeeld, hem betekend op 31.07.2012. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 35. Op 16.03.2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 141.063 dit beroep. Hierop volgend werden er op 04.05.2015 instructies verstuurd naar de gemeente om de bijlage 35 in te trekken.

Aangezien de beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing in het kader van een aanvraag gezinshereniging werd verworpen en dus werd afgesloten, kunnen we dus stellen dat een schending van art. 6 en art. 13 van het EVRM niet van toepassing is. Bovendien is art. 6 EVRM slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en vreemdelingenrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het aanhalen van art. 13 van het EVRM lijkt ons in deze context eveneens misplaatst. Het recht op een effectief beroep is immers niet geschonden daar betrokkene de kans heeft gehad én ervan gebruik gemaakt heeft aangezien hij een beroep tegen de negatieve beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging had ingediend.

Verder verklaart betrokkene dat hij wettelijk samenwoont met mevrouw [S.d.H.], van Belgische nationaliteit. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 08.01.2015 op een ander adres verblijft dan zijn partner. Mevrouw [S.d.H.] verblijft in de [...], terwijl betrokkene momenteel in de [...] verblijft. Bijgevolg kan er ernstig getwijfeld worden of betrokkene nog daadwerkelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw [S.d.H.].

Wat er ook van zij, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procédure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Het feit dat een vorige aanvraag op basis van art. 40ter negatief werd afgesloten, betekent niet dat betrokkene, indien hij nieuwe elementen naar voor kan brengen, geen nieuwe aanvraag art. 40ter kan indienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, of dat hij niet, bij een eventuele (tijdelijke) scheiding, via de moderne communicatiemiddelen in nauw contact kan blijven met zijn partner om zo de banden met haar verder te onderhouden.

Ook beweert betrokkene dat van zijn kant bezwaarlijk kan geacht worden om zijn relatie en zijn duurzame samenwoning gedurende maanden te onderbreken om huidig verzoek in de Belgische ambassade in Angola in te dienen. Wat betreft de elementen met betrekking tot zijn relatie en duurzame samenwoning; deze werden reeds hierboven behandeld. Wat betreft de bewering dat hij huidig verzoek dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Angola, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zich helemaal niet hoeft te wenden tot de Belgische ambassade in Angola aangezien er een Belgische ambassade is gevestigd in zijn land van herkomst, namelijk Kameroen.

Wat betreft het feit dat betrokkene gedurende een lange periode in legaal verblijf was, dient er opgemerkt te worden dat indien er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Ook het feit dat betrokkene gedurende de voorbije jaren als interim-arbeider heeft gewerkt kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene over een legaal verblijf beschikte. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene sinds 04.05.2015 niet langer over een legaal verblijf beschikt, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerecht en geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene is tweetalig, heeft Nederlandse lessen gevolgd, volgde alle nodige socio- culturele integratieopleidingen, volgde een opleidingsstage in pluimveeslachterij Lammens, bekwam een ervaringsbewijs uitsnijder-uitbener varken, is werkwilgig en wordt door zijn omgeving als positief omschreven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.

100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn enig middel, werpt verzoeker op, "Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker betoogt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing stelt:

“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Vooreerst dient hieromtrent benadrukt dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn “omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen” (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet.”

(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;*
- De redenen die het een verzoeker “zeer moeilijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.*

Het woord ‘moeilijk’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

“moei-lijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord):

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen”

(www.vandale.nl)

Dit maakt aldus dat “zeer moeilijk” in de zin van “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” ofte “een moeilijke kwestie”.

Er dient aldus benadrukt dat iets niet per definitie onmogelijk moet zijn om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. uit te maken. Het volstaat indien een verzoeker kan aantonen (mits begin van bewijs) dat het “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” valt, minstens een “moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren” uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in diens land van herkomst om op ontvankelijke wijze een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. in te dienen.

Dit is wel degelijk het geval in casu. Tewerkstelling bij o.a. MHP N.V. waar verzoeker jarenlang was tewerkgesteld, en bij regularisatie tewerkgesteld kan blijven. Op heden mag hij daar effectief niet langer werken, doch de werkgever wacht werkelijk op de dag dat hij verzoeker als uitstekende arbeidskracht in een sector waar het niet makkelijk is dergelijke arbeidskrachten te vinden, terug in dienst te kunnen nemen.

Verlies van werk (of tewerkstellingsplaats) betreft wel degelijk evenzoveel een buitengewone omstandigheid en niet enkel een element ten gronde (RvS 9 juli 1999, nr. 81.704; RvS 29 november 2001, nr. 101.310; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, 376).

Verweerder kan zich er bijgevolg niet zomaar van af maken met de stelling dat dergelijke jarenlange tewerkstelling geen buitengewone omstandigheid in de zin van de wet zou uitmaken. Gedurende jaren tewerkgesteld zijn in België maakt het voor verzoeker wel degelijk "een moeilijke kwestie" om diens job en werkzekerheid in België op te geven om zich te begeven naar KAMEROEN waar een werkloosheidsgraad van 40% bestaat en waarbij ruim 50% van de bevolking onder de armoedegrens leeft ... terwijl verzoeker hier een werkgever heeft dewelke hem tewerkgesteld wenst te behouden...!?! Bovendien beroept verzoeker zich op het vertrouwensbeginsel n.a.v. de veelvuldige uitlatingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op dit punt.

De huidige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie liet zich alreeds meermaals uit i.v.m. de positieve/actieve economische invulling dat moet worden gegeven aan migratie:

"Migratie is zo oud als de mensheid zelf en in essentie een positief verhaal. Een verhaal van hoop op verandering en vooruitgang. Of dat zou het toch moeten zijn. Maar het huidige migratiebeleid is onevenwichtig. Brengt migratie op dit moment wel vooruitgang? Een migratiebeleid waarin de actieve migratie maar een fractie uitmaakt van de balans is niet alleen economisch onverantwoord maar ook asociaal.

Een nieuw migratieverhaal zet in op actieve migratie

Voor de N-VA gaat het zelfs niet op de eerste plaats over het aantrekken van minder migranten. We moeten vooral selectiever durven zijn. Hoeveel migranten willen we aantrekken? Wie mag binnen en hoe gaan we die binnenhalen? Dat zijn vragen waar elke "sociaal-economische herstelregering" een antwoord op moet formuleren. Want de noodzaak van een weloverwogen actieve migratie wordt steeds groter in onze vergrijzende kennissamenleving.

Een nieuw migratieverhaal zet daarom in op actieve migratie. Het streefdoel is minstens het Europese gemiddelde behalen waarbij 54 procent van de verblijfstitels wordt afgeleverd aan arbeids- (34 procent) en studiemigranten (20 procent). Ambitueus maar niet onhaalbaar.

Zo pleiten wij onder andere voor een beurssysteem voor talentvolle studiemigranten, gezamenlijk gefinancierd door publieke en private partners. Met deze beurzen kunnen beloftevolle en innovatieve geesten van over de hele wereld zich ontwikkelen in en een band vormen met Vlaanderen. Zulke initiatieven zijn er nog veel te weinig.

(<http://www.theofrancken.be/mening/nationaal/nieuws/opinie/we-moeten-selectiever-durven-zijn-bij-het-aantrekken-van-migranten>)

Staatssecretaris F. wenst in te zetten op méér actieve dan passieve migratie, wat inhoudt dat een verblijfsmachtiging aan economisch actieve migranten zich evident aandient. Zoals reeds vermeld, heeft verzoeker in casu de uitdrukkelijke wens om te werken in BELGIË én hij mag meteen opnieuw beginnen werken bij de werkgever waar hij reeds jaren was tewerkgesteld. Hij wil geenszins ten laste zijn van de Staat en legt hiervoor de nodige documenten voor waaruit zijn werkbereidheid blijkt.

Indien burgemeester BDW de kinderbijslag voor niet-Belgische kinderen naar de toekomst toe gefinancierd wenst te houden via afdoende tewerkstelling, mag het duidelijk zijn dat verzoeker hier zijn steentje aan bijdraagt en niet kan worden aan de kant gezet als "terend op de sociale zekerheid".

In alle populaire media (kranten, tijdschriften, nieuws, etc.) houdt de bevoegde staatssecretaris voor zeer streng te zijn op "criminele migranten" ofte "personen in illegaal verblijf met een strafblad" doch daarentegen welwillend te staan t.a.v. kwetsbaren en werkenden dewelke geen last vormen voor de sociale zekerheid.

Dit is nu net het geval van verzoeker in casu. Verzoeker is niet ten laste van het OCMW, doch draagt via zijn tewerkstelling bij aan de sociale zekerheid én aan de staatsfinanciën.

"Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat de gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. Als zodanig vormt het beginsel een tegengewicht voor de geringe voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid."

(OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Die Keure, Brugge, 2006, p. 349-350 met aldaar verwijzing naar M. SCHELTEMA, "Enkele gedachten over het vertrouwensbeginsel in het publiekrecht", R.M. Themis 1984, 538).

In casu is het vertrouwensbeginsel (in samenlezing met het redelijkheidsbeginsel en de motivatieplicht) ten stelligste geschonden. De Staatssecretaris oefent in het kader van diens discretionaire bevoegdheid in de dagelijkse praktijk niet uit wat hij naar de burgerbevolking in de media toe communiceert om aldaar diens profiel van "hardlinere" wat te milderen in de publieke opinie. Dergelijk handelen is niet correct en is strijdig met het vertrouwensbeginsel. Minstens wordt door verweerder op geen enkele wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom van deze in de populaire media verkondigde standpunten afgeweken wordt."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.5 Met zijn uiteenzetting over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. De bestreden beslissing stelt, *“Ook het feit dat betrokkene gedurende de voorbije jaren als interim-arbeider heeft gewerkt kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene over een legaal verblijf beschikte. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene sinds 04.05.2015 niet langer over een legaal verblijf beschikt, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”*

2.7. De buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Nu verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat hij sedert 4 mei 2015 niet langer over een legaal verblijf beschikt en hij derhalve de eraan gekoppelde vaststelling van de verwerende partij niet kan onderuit halen dat hierdoor *“tevens zijn officiële toestemming [vervalt] om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied”*, kan de Raad het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat verzoekers argument inzake zijn tewerkstelling of verlies ervan niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Immers betreft het niet langer een legale tewerkstelling. Een legale tewerkstelling in het verleden verhindert op zich niet om een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning en een daaraan gekoppelde aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst.

2.8. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker verplicht wordt om werk te zoeken in zijn land van herkomst. Zij verhindert hem met name niet om een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning en een daaraan gekoppelde aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst.

2.9. Verzoeker kan niet dienstig de verwachting koesteren dat zijn aanvraag zou worden aanvaard op grond van verklaringen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Immers vermag de staatssecretaris de verwerende partij niet vrij te stellen van de voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die een in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarde is. Evenmin kan het gegeven dat hij niet te laste is van het OCMW, dat hij bijgedragen heeft aan de staatsfinanciën en dat hij geen *“criminele feiten”* heeft gepleegd, verzoeker vrijstellen van de voormelde voorwaarde.

2.10. Verzoekers overtuiging ten slotte dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA